

само нѣма да научатъ нѣщо добро, като дружатъ съ убийцитѣ и разбойницитѣ, но покрай тѣхъ ще станатъ още по-лоши. И запитали се тия хора, какво да се направи, за да се спасятъ нещастнитѣ деца отъ тежкото положение, въ което сж изпаднали. Мислили, стрували и решили да образуватъ едно дружество, което да закриля малкитѣ престѣпници: вмѣсто въ затвора, да бждатъ настанени въ училище подъ добъръ надзоръ.

Дружеството се образувало на 1 февруарий 1918 година подъ председателството на стария сждия Г. В. Ханджиевъ, човѣкъ добъръ и съ чувствително сърдце. Заедно съ другаритѣ си отъ дружеството той най-първо измолилъ да се извадятъ отъ Централния затворъ въ София 25 малолѣтни затворници и да се настанятъ на работа и възпитание въ държавния разсадникъ при с. Павлово, до София. Изпърво работата вървѣла много просто: нѣколко колове, забити въ земята, съединени съ дървета и наредени по нѣколко дъски, били креватитѣ, или тѣй нареченитѣ нарове за спане на децата. За учителъ надзирателъ взели единъ затворникъ, който по-рано билъ учителъ.

Минали се само два месеца и положението на малолѣтнитѣ затворници се измѣнило. Тѣхнитѣ лица, които по-преди били мрачни и навжсени, сега се прояснили. Дѣцата станали весели, бодри, пѣргави, вежливи и приучени, като срещнатъ човѣкъ, да свалятъ шапка и да поздравяватъ. Тоя сполучливъ опитъ насърдчилъ дружеството и на третия месецъ то решило да удвои числото на малолѣтнитѣ затворници. Разчистили още една стая и я пригодили за жилище както първото. За втората група, която щѣла да се извади отъ затвора,